

A Fővárosi Ítéltábla dr. Burján László és dr. Horváth László jogtanácsosok által képviselt I.rendű felperes neve (1138 Budapest, Dunavirág u. 2-6.) felperesnek a Szász és Markovics Ügyvédi Iroda és dr. Bartus Ildikó ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. január 25. napján kelt 15.G.40.007/2011/26. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000,- (Egymillió) Ft másodfokú költséget.

Megállapítja, hogy jelen másodfokú eljárás illetékmentes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2003. decemberétől folytat munkaerő-kölcsönzési tevékenységet. A perben nem álló B. E. M. Rt. 2005. január 21. napján közbeszerzési pályázatot írt ki, ügyfélszolgálati tevékenység ellátásához szükséges munkaerő-kölcsönzésre. A pályázatot az alperes nyerte meg, melynek alapján 2005. július 1. napjával szerződést kötött az É. Rt.-vel, illetve az E. Rt.-vel. 2007. június 30. napjától kezdve az E.-É. Ü. Kft.-vel áll szerződéses jogviszonyban.

A felperes a 2009. február 1. napján benyújtott keresetében a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését arra hivatkozással, hogy az alperes a jogellenes és a postai monopóliumot sértő magatartásával a felperesnek elmaradt haszonként jelentkező kárt okozott. Az

alperes tevékenységét mind a 2003. évi C. törvény (Pt.) 2007. április 1. napját megelőző, mind az azt követően hatálybalépett rendelkezések alapján jogellenesnek tekintette, ezért a releváns időszakot 2005. július 1. napjától 2007. december 31. napjáig terjedően jelölte meg. Az alperes 2007. április 1. napját követően kifejtett tevékenysége megítélése szerint a Pt. 3. § 8. pontjába és 4. § (6) bekezdésébe ütközik tekintettel arra, hogy a Pt. 3. § 8. pontja értelmében az Ü. Kft. nem minősül a postai küldemény feladójának, ugyanis a küldemény ténylegesen nem tőle, hanem az áramszolgáltató társaságoktól származik, másrészt a módosult Pt. 4. § (6) bekezdése értelmében az 50 gramm alatti küldemények esetén az alperes tevékenysége abban az esetben is jogellenesnek minősülne, ha kizárólag egy társaságnak nyújtana kézbesítési szolgáltatást, mivel a (6) bekezdés kizárólag az egyetemes postai szolgáltatás tekintetében enged kivételt. A fenttartott szolgáltatások nyújtásához fűződő, a felperest megillető kizárólagos jogot nem érinti.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte, vitatta annak mind a jogalapját, mind az összecszerűségét.

A 2007. április 1. napját követő szabályozás körében előadta, hogy az értelmezési problémákat vet fel, mert a törvény szövege nem ad egyértelmű iránymutatást arra vonatkozóan, hogy kit tekint a jogszabály a postai szolgáltatást nyújtó félnek, a munkaerőt kölcsönbe vevő vagy a kölcsönbe adó társaságot. Ezért a módosított jogszabály alapján sem állapítható meg egyértelműen az alperes postai szolgáltatói minősége. A teljes időszak vonatkozásában azonban hangsúlyozta, hogy az alperes nem postai szolgáltatást, hanem munkaerő kölcsönzést nyújtott a megrendelő részére, melynek keretében a kölcsönzött munkaerő nemcsak kézbesítési, hanem komplex ügyintézési feladatot látott el.

A Fővárosi Bíróság a 2010. március 29. napján kelt 15.G.40.172/2008/22. számú ítéletében a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2010. december 1. napján kelt 14.Gf.40.227/2010/4. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes 2005. július 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan előterjesztett kártérítési igényét elutasító rendelkezését részítéletnek tekintette és azt helybenhagyta, míg a 2007. július 1. napjától kezdődő időszakra érvényesített kártérítési igényt elutasító részét a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A hatályon kívül helyező rendelkezést azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem felelt meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt követelményeknek. Nem értékelte a felperesnek a Pt. 4. §-ához fűzött miniszteri indokolásra történt hivatkozását, a keresetlevél II.2. pontjában

előadott tényállítását a feladó személyével kapcsolatban, a Pt. 4. § (6) bekezdésére vonatkozó azon előadását, hogy az kizárólag az egyetemes postai szolgáltatások tekintetében ad felmentést, viszont nem vonatkozik a fenntartott szolgáltatásokra. Nem volt ezért megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az ezen időszakra vonatkozó keresetet elutasító rendelkezését mire alapította, ezért ítélete e körben érdemi felülbírálatra nem volt alkalmas. A megismételt eljárás vonatkozásában előírta, hogy hívja fel az elsőfokú bíróság a felperest a részítéltre is tekintettel a keresete összecszerűségének pontosítására a fennmaradt időszak vonatkozásában és e körben esetleges további bizonyítási indítványai előterjesztésére.

A megismételt eljárásban a felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 385.625.992,- Ft és ennek 2007. október 1. napjától mint középarányos időponttól számított, a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata és perköltség megfizetésére.

A jogalap tekintetében fenntartotta a megelőző eljárásban részletesen kifejtett álláspontját, melynek lényege szerint az E.-É. Ü. Kft. nem tekinthető a küldemények feladójának, mert a számlalevelek ténylegesen nem tőle, hanem az E.-től és az É.-től mint szolgáltatóktól származnak. Ennek megfelelően az alperes az Ügyfélszolgálati Kft. részére mind egyetemleges, mind fenntartott postai szolgáltatásokat nyújtott, megsértve ezáltal a felperesi monopóliumot. Miután a kézbesítést ténylegesen az alperessel munkaviszonyban álló személyek végezték, a postai szolgáltatás nyújtójának az alperes minősül. Hivatkozott e körben a Pt. 3. § 32. pontja szerinti postai szolgáltatás definíciójára, melynek egyik eleme, hogy a tevékenység ellenszolgáltatás fejében történik. Postai szolgáltató ezért csak az lehet, aki a kézbesítést végzi, melyért ellenszolgáltatást kap.

Keresete összecszerűsége tekintetében szakértő kirendelését indítványozta.

Az alperes az ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte, vitatta a beszerzett szakvéleményben foglaltakat, mert álláspontja szerint az a kártérítéshez, illetve a jogalap és az összecszerűség, valamint az ezek közötti okozati összefüggés megállapításához nem alkalmas. Abból mindösszesen azt lehet megállapítani, hogy a 2004-es bázisadatokhoz képest a felperes gazdálkodása, árbevétele, költségei hogyan alakultak az E.-É. megrendelése nélkül, és akkor, ha 2004. évhez képest a megrendelőnél minden körülmény változatlan volna. A körülmények miatt a kártérítés meghatározása szakértői eszközökkel nem lehetséges. Változatlanul hangsúlyozta, hogy az alperes a szerződésben nem a küldemények továbbítását vállalta, hanem munkaerő kölcsönzést, és az alperes alkalmazottai a kölcsönbe vevő utasításai alapján jártak el. A kölcsönzött munkaerő nem kizárólag kézbesítést, hanem komplett szolgáltatást végzett. A felperes nem

bizonyította, hogy a perben vizsgált időszakban mennyi volt a tényleges, a szolgáltató által elküldött mennyiség, amely egyébként postai úton ért volna célba.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően - melynek keretében a szakértő a szakvélemény beterjesztését követően írásban válaszolt az alperesi észrevételekre - a 2012. január 25. napján kelt 15.G.40.007/2011/26. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 385.625.992,- Ft főkövetelést és ennek 2007. október 1. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, továbbá 1.250.000,- Ft másodfokú és 2.000.500,- Ft elsőfokú perköltséget. Döntését azzal indokolta, hogy a peres felek által sem vitatottan a kölcsönzött munkaerő küldeménytovábbítást, kézbesítést is végzett. Ez a tevékenység nem tekinthető saját kézbesítésnek, mivel a küldeménytovábbítás és kézbesítés munkaerő-kölcsönzés keretében történt, ezért az postai szolgáltatásnak minősül. Mivel a postai szolgáltatást végző kölcsönzött munkaerő az alperessel állt munkaviszonyban, ezért a postai szolgáltatást az alperes végezte. Az alperes által végzett postai szolgáltatás azonban jogellenes tevékenységnek minősül, mert a Ptk. 7. § (1) bekezdése és az 50. §-a alapján arra kizárólag a felperes jogosult. Az alperes a 2007. július 1. és 2007. december 31-e közötti időszakban a felperest jogosulatlanul elzárta az E. és az É. részére végezhető postai szolgáltatások nyújtásától. Tekintve, hogy ezen postai szolgáltatások nyújtására kizárólag a felperes lett volna jogosult, ezért azok ellenértéke a felperesnél elmaradt haszonként jelentkezett. A felperes a kárának mértékét a szakértővel bizonyította, a szakvéleményt az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta, mert az egyértelmű, pontos és ellentmondásoktól mentes volt. A szakértő az alperessel szemben hangsúlyozta, hogy a felperes gazdálkodása vizsgálható, belső számviteli adatai, elszámolási rendszere, létszámgazdálkodása, tényszerű adatai alapján. Ezért azt vizsgálta, hogy milyen vagyongyarapodás történt volna a felperesnél, ha a károkozó magatartás nem következik be, ha a felperesi gazdasági környezet és feltételrendszer a 2004. évi adottságoknak megfelelően összetevőiben azonos rendező elvek szervek szerint alakul. A 2004. bázisév adatait arra hivatkozással elfogadta, hogy az kompetencia körében kontrollálható, nem tervezett, nem becsült, hanem tényszerű. Ez volt az utolsó év, amely a felek közötti vitás időszakot megelőzi és komplex adathalmazt tartalmaz. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes jogellenes magatartásával ok-okozati összefüggésben keletkezett a felperesnek a módosított keresetben megjelölt mértékű kára. A kamatról a Ptk. 301/A. §-a alapján rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan annak a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte „annak tisztázása érdekében, hogy a munkaviszony pontos tartalmának tisztázását követően elhatárolható legyen, hogy jelen perben az alperes kötelezése, a korábban megállapított, Ítéltábla szerint is rögzített tényállás alapján is lehetséges-e, vagy a Törvényszék az ítélet meghozatala során elmulasztotta a felperest felhívni az alperesi jogállás tisztázására”. Álláspontja szerint az összecszerűség is további bizonyításra szorulna, ami a felperes feladata.

A fellebbezésében a perbeli munkaerő-kölcsönzéssel kapcsolatos ténybeli és jogi előadásait fenntartotta hangsúlyozva, hogy a kölcsönbe vevő a saját érdekkörébe eső tevékenységet végezteti el a kölcsönzött munkavállalókkal. Mindezekből megállapítható, hogy a kézbesítési szabályok változása nem függ össze az alperesi tevékenységgel, éppen a munkaerő-kölcsönzés speciális jellegénél fogva. A munkaerő-kölcsönzés szabályaira tekintettel tehát minden egyéb jogszabályi változás, beleértve a Pt. és a kapcsolódó jogszabályok változását is, kizárólag a kölcsönbe vevő eljárását, annak szabályosságát és korlátait határozza meg. A teljes jogviszony tartama alatt a munkaerő-kölcsönzés volt az alperes szerződéses kötelezettsége. Alperesi oldalról tekintve a jogviszony egységesnek tekinthető a perrel érintett teljes időszak alatt. Ezt alátámasztja az elsőfokú bíróság - Fővárosi Ítéltábla által korábban már felülbírált - ítélete is. Az alperes többször felhívta a felperes figyelmét, hogy célszerű lenne megfontolni az Ü. Kft. alperesként történő perbevonását, különös tekintettel arra, hogy a kézbesítési szabályok „saját” kézbesítésről írnak. Álláspontja szerint ez azt jelenti, hogy a saját küldemény munkaerő-kölcsönzéssel történő kezelésének tiltása egyértelműen a küldemény tulajdonosára vonatkozik, nem pedig arra a harmadik személyre, akit ezen feladat teljesítésére igénybe vesznek. Ezt az alperesi érvelést az elsőfokú bíróság a korábbi ítéletében elfogadta. A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a részítéletében mindkét időszak tekintetében megvizsgálta a munkaerő-kölcsönzés és a kézbesítési szabályok egybevágását vagy elkülönülését. A teljes jogviszonyra irányadó jogalap vonatkozásában kifogást nem emelt, azaz nem utalt arra, hogy a munkaerő-kölcsönzésre vonatkozó szabályok különféle megítélés alá eshetnek, hiszen ebben a tekintetben az alperesi pozíció nem változott. Az elsőfokú bíróságot kizárólag az összecszerűség tekintetében kötelezte új eljárásra a 2007. július 1. napját követő időszakra, jogalapjában azonban az elsőfokú ítéletet nem kifogásolta.

Az összecszerűség tekintetében előadta, hogy a kár mértékére vonatkozó becslési eljárás annak meghatározására nem alkalmas, a perbeli időszakhoz semmilyen konkrét adatot nem tartalmazó szakvélemény készült a perben. A ténylegesen végzett kölcsönbevevői tevékenységet részleteiben nem vizsgálta a szakértő, és az

elsőfokú ítélet sem értékelte a meghallgatott tanúk vallomásait. A tanúvallomásokból pedig egyértelműen megállapítható, hogy nem csak postázási, hanem komplex ügyfélszolgálati tevékenységet végeztek a munkavállalók, amelyet a felperes nem tudott volna elvégezni. Utalt az általa az elsőfokú eljárásban előadott, a szakvéleménnyel kapcsolatban kifejtett „aggodalmaira”, valamint arra, hogy a szakvélemény nem elégíti ki az alkalmazott magyar eljárási szabályokat a kártérítési perekben lefolytatható és kötelezően lefolytatandó bizonyítási eljárásokban. A kereset elutasítását egyrészt arra tekintettel kérte, hogy a kártérítés jogalapja bizonyíthatóan más jogalannal szemben érvényesíthető, másrészt, hogy a felperes nem terjesztett elő a becslési eljáráson kívüli, az összszerszerűség bizonyítására alkalmas bizonyítékot. Az okozati összefüggés vizsgálata teljes egészében hiányos, amely szintén a kereset elutasítását eredményezi.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Hivatkozott a Pt. 3. § 32. pontjában a postai szolgáltatás meghatározására, amely szerint ez a fogalom olyan hírközlési szolgáltatásokat takar, amelyek a postai küldemények felvételére, szükség szerinti feldolgozására, továbbítására és kézbesítésére, illetve együttesen vagy részben ezeknek megfelelő műveletek elvégzésére irányulnak ellenszolgáltatás fejében. Az alperesi munkaerő által végzett küldeménytovábbítás és kézbesítés e definíció alapján önállóan, a többi szolgáltatástól elkülönülten is végezhető, az ügyfélszolgálati tevékenységtől jól elválasztható. Az alapeljárásban becsatolásra került három munkaerő-kölcsönzési szerződés, mindhárom mellékletében külön munkakörként szerepel a kézbesítői munkakör. Az alperes ajánlata külön nevesíti a kézbesítőt mint kölcsönzött munkaerőt, sőt az alperes kifejezetten abból a célból toborzott munkaerőt, így kézbesítőket is, hogy a közbeszerzési eljárás feltételeit teljesíteni tudja. Az így kölcsönzött személyzet kézbesítette a számlaleveleket. A kézbesítést teljesítő munkavállalók az alpereshez kapcsolódtak. Az Ü. Kft.-vel semmiféle jogviszonyban nem álltak, tehát nem mondható, hogy a kézbesítést a feladók, illetve az Ü. Kft. végezte. Saját kézbesítésről tehát ebben az esetben nem beszélhetünk. Miután a küldemények eljutottak a címzettekhez, kézbesítésük nem vitásan megtörtént, melyet az alperestől kölcsönzött munkaerő hajtott végre, a kézbesítés így kapcsolódik az alpereshez. A jogi konstrukciót tekintve az alperes látszólag valóban csak munkaerő kölcsönadására szerződött, azonban mivel tudta, hogy a feladatok között postai küldeménynek megfelelő küldemények kézbesítése is szerepel, erre a munkaelemre nem kölcsönözhetett volna munkaerőt. Ismét utalt arra, hogy ezzel nyilvánvalóan az alperes is tisztában volt, hiszen az alperes ügyvezetője korábban postai munkavállaló volt, így jól ismerte a releváns piacot. A Pt. 4. § (5) bekezdése, összevetve a Pt. 3. § 32. pontjával egyértelművé teszi, hogy a kölcsönzött

munkaerővel történő kézbesítési tevékenység nem minősül saját kézbesítésnek, az ilyen küldeménytovábbítást és kézbesítést a postai normák alapján kell megítélni. Eszerint pedig a fenntartott postai szolgáltatási körbe tartozó küldeményeket kizárólag a felperes továbbíthatja és kézbesítheti. Erre a Pt. 7. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperesnek kizárólagos joga van. Zömében ebbe a fenntartott, 50 gramm alatti levélküldeményi körbe tartoznak a tárgyi számlalevelek. Az 50 és 2000 gramm közötti küldeményeket a Pt. 4. § (6) bekezdése alapján az alperes elvileg az Ü. Kft. megbízásából kézbesíthette volna, azonban a küldeménytovábbításra és kézbesítésre nem rendelkezett a szükséges hatósági engedéllyel, így az e súlyú küldemények továbbítása és kézbesítése is jogellenes. Már a korábbi eljárásban is hivatkozott arra a jogalkotói szándékra, hogy állami felügyelet alá kerüljenek azok a szervezetek, amelyek korábban állami kontroll nélkül postai szolgáltatást nyújtanak. A saját kézbesítés körébe tartozó küldeménytovábbítási formák taxatív felsorolása és elkülönítése a postai szolgáltatástól azon a jogértelmezésen alapul, hogy ezek a küldeménytovábbítási módok különböznek az ellenszolgáltatást, illetve ezekben a jogviszonyokban értelmezett ellenszolgáltatás nem a küldemény továbbításához köthető. A törvényjavaslat a saját kézbesítéstől elhatárolja a polgári jogviszonyok keretében igénybe vett személyekkel történő küldeménytovábbítást.

Értelmezhetetlen az a fellebbezési hivatkozás, amely szerint a Fővárosi Ítéltábla részítele kizárólag az összecszerűség tekintetében kötelezte új eljárásra az elsőfokú bíróságot, jogalapjában az ítéletet nem kifogásolta. A részítelelet mint önállóan elkülöníthető szakasz az ítélet rendelkező része alapján a 2005. július 1-től 2007. június 30-ig terjedő időszakra vonatkozott. Az ezt követő szakasz vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletet. Nyilvánvalóan a jogalapi résszel összefüggően még arra is felhívta a figyelmet, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperesi hivatkozásokat. A részíteleletben írt felperesi hivatkozások mind a jogalapi kérdések tisztázására vonatkoztak.

Végül az összecszerűség vonatkozásában hangsúlyozta, hogy az alperes bár vitatta a szakvéleményben foglaltakat, azonban ellenbizonyítása, illetve a szakvélemény kiegészítésére vagy a szakvélemény felülvizsgálatára vonatkozó indítványa nem volt, amely megdönthette volna a szakvéleményben foglaltakat. Hangsúlyozza, hogy becslésről van szó, ugyanakkor a szakértő által alkalmazott bizonyítási módszer elfogadott és bevett gyakorlat, erre utal maga a szakvélemény is. Az alperes vagy a megbízói nem adtak információkat a küldemény mennyiségéről, így más adat nem lévén, a felperes rendelkezésére álló számadatokból és a szakértő által is elfogadott módszertanból kellett kiindulni, csak így tudott eleget tenni a felperes a bizonyítási kötelezettségének.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a Fővárosi Ítélőtábla 14.Gf.40.227/2010/4. számú részítéletében a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásnak megfelelően helytállóan vizsgálta a 2007. július 1. - december 31. közötti időszakra az alperes kártérítési felelősségének jogalapját és összepszerűségét, és a jogszabály megfelelő értelmezésével, valamint a bizonyítékok okszerű mérlegelésével marasztalta az alperest a módosított kereset szerint.

A fentiekből is következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott alapot az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, egyrészt, mert a felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének, másrészt, mert az alperesnek - ahogyan arra a fellebbezési ellenkérelem helytállóan hivatkozott - sem az első, sem a másodfokú eljárásban nem volt bizonyítási indítványa. Ezért is hivatkozik megalapozatlanul arra, hogy a bíróság a kölcsönbe vevő (Ü. Kft.) tevékenységét nem vizsgálta.

A kártérítési igény jogalapja tekintetében a másodfokú bíróság osztotta a fellebbezési ellenkérelemben írtakat annak kiemelésével, hogy az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 193/D. § (2) bekezdés a) pontja a jogszabály által meghatározott tilalomba ütköző munkavégzésre tiltja a munkaező kölcsönzését. Ezért az alperes a 2007. április 1. napján hatályba lépett Pt. 4. § (5) és (6) bekezdéseibe ütköző tevékenység végzésére nem kölcsönözhetett volna munkaezőt.

A kártérítés mértéke tekintetében az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el az aggálytalan szakvéleményt, amely mind levezetésében, mind összepszerűségében alátámasztotta a felperes keresetében kidolgozott számítást. Az alperes az elsőfokú bíróság 8. sorszámu végzésében tett felhívás ellenére nem indítványozott a szakértőnek felteendő kérdést. Az alperes 18. sorszámu észrevételére a szakértő 22. sorszámu alatt válaszolt, ezt követően az alperes a 23. sorszámu beadványában úgy nyilatkozott, hogy a szakértőhöz további kérdése nincs. Új szakértő kirendelését nem indítványozta.

A fellebbezés egyebekben nem tartalmazott olyan új tényállítást vagy bizonyítékot, amely alapot adott volna az elsőfokú ítéletben írt tényállás megváltoztatására vagy eltérő jogi következtetés levonására.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel határozta meg a másodfokú eljárás munkaigényére tekintettel.

Az alperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ugyanakkor figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság korábbi részbeni hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (2) bekezdésén alapult, jelen eljárás az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján illetékmentes, ezért az alperesnek pótlólagos illetékfizetési kötelezettsége nem keletkezett.

Budapest, 2012. év október hó 4. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő